

Ομιλία Οικουμενικού Πατριάρχη σε Ιερείς και Μοναστικές Αδελφότητες της Μητρόπολης Κιλκισίου

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Εχθές, 22 Σεπτεμβρίου 2024, ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος, μετέβη στην Ι.Μ. Αγίου Γεωργίου στο Κιλκίς, όπου πραγματοποιήθηκε Ιερατική Σύναξη, σύμφωνα με το πρόγραμμα της επίσκεψης του Παναγιωτάτου.

Εκεί ο Παναγιώτατος μίλησε στους ιερείς και τις μοναστικές αδελφότητες της Μητροπόλεως Πολυανής και Κιλκισίου.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ: Πολλαπλά μηνύματα του Οικουμενικού Πατριάρχη από το Κιλκίς - Η ενότητα των Εκκλησιών, η «αγνώμων» Ρωσική Εκκλησία και η αυτοκεφαλία στην Ουκρανία

Παρακάτω η ομιλία του Οικουμενικού Πατριάρχη:

Ἱερώτατε Ποιμενάρχα τῆς Θεοσώστου ταύτης Ἐπαρχίας ἀδελφὲ Μητροπολίτα κύριε Βαρθολομαῖε,

Τιμιώτατοι ἀδελφοὶ Ἱεράρχαι,

Εὐλαβέστατοι καὶ θεοφιλεῖς ἀδελφοὶ συμπρεσβύτεροι, διάκονοι καὶ μοναχοί, πολυτιμότατοι συνεργάται τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου, τέκνα θεοευλόγητα καὶ ἡγαπημένα τῆς ἡμῶν Μετριότητος,

Αἶνον καὶ δοξολογίαν ἐκ βάθους καρδίας ἀναπέμπομεν πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Ἕνα προσκυνητὸν Θεὸν τῶν πατέρων μας, εὕρισκόμενοι ἐν μέσῳ ὑμῶν, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τοῦ ὁποῦ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας. Καιρὸς κατάλληλος νὰ μνησθῶμεν σήμερον τοῦ προφητάνακτος Δαυὶδ λέγοντος, «ἰδοὺ δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό[1].

Μεγάλην τὴν παράκλησιν δεχόμεθα, ἀλλὰ καὶ βαθύτατα συγκινούμεθα βλέποντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνηγμένους τοσοῦτον πλῆθος εὐλαβεστάτων συλλειτουργῶν,

ἐκδανωμένων εἰς τὴν διακονίαν Κυρίου καὶ εἰς τὸ σωτηριῶδες ἔργον τῆς διαπομπάνσεως τοῦ εὐλαβεστάτου λαοῦ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως. Σᾶς ἀπευθύνομεν ἐν Κυρίῳ θερμὸν χαιρετισμὸν ἐν ἀγάπῃ. Χαίρετε, θεηγόροι ὀπλῖται παρατάξεως Κυρίου, οἱ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐκλεξάμενοι, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀφ' ὑμῶν.

Ἰδού, ἀδελφοί, ὁ μεγαλόδωρος Κύριος κατέστησεν ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς λειτουργοὺς Του καὶ ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ἐντολὴν νὰ θεωροῦμεν ἑαυτοὺς δούλους τῶν ὑφ' ἡμῶν διακονουμένων διὰ τὸν Κύριον.

Ἱερεὺς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπωμισθῇ τὴν ὑπερκόσμιον «διακονίαν τῆς καταλλαγῆς»[2] τῶν ἀνθρώπων μετὰ τοῦ Θεοῦ. Πρὸς τοῦτο ἔχει συνεχῶς τὴν μίαν χεῖρα ἐπαναπαυομένην εἰς τὸν ὦμον τοῦ Σωτῆρος Θεοῦ καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸν ὦμον τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς προεῖδε τὸ προφητικὸν πνεῦμα τοῦ δικαίου Ἰωβ[3]. Ποθινὸν τέλος τῆς καταλλαγῆς ταύτης εἶναι νὰ καταστοῦν οἱ πιστοὶ «καινὴ κτίσις»[4], τουτέστι «ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»[5] καὶ «κατοικητήριον τῆς Θεότητος»[6]. Τοῦτο τονίζει κατ' ἐπανάληψιν ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;»[7].

Ὁ ἱερεὺς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καθίσταται θεράπων Θεοῦ διὰ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ εἰς ἀχειροποίητον ναὸν τῆς Θεότητος.

Ὁ Θεὸς δὲν ἐγκατέλιπε μόνον τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τοῦ παρέσχεν «ὄπλα δυνατὰ

πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων»[8]. Κατ' ἀρχάς, ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ ἅγιον Ὄνομα Αὐτοῦ, τὸ «ὑπὲρ πᾶν ὄνομα»[9], τὸ ὁποῖον γίνεται φορεὺς τῆς Παρουσίας Αὐτοῦ. Δεύτερον, τὸν δημιουργικὸν λόγον Αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἐνοικῇ πλουσίως[10] ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, καταρτίζει τοῦτον εἰς ναὸν τῆς Θεότητος. Τὸ τρίτον μέσον, ψηλαφητὸν καὶ παντέλειον, εἶναι ἡ Ἀναίμακτος Μυσταγωγία. Ὄταν ὁ ἄνθρωπος μετέχῃ εἰς τὸ Μυστήριον καὶ μεταλαμβάνῃ τοῦ ζωηφόρου Σώματος καὶ τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ὁ Θεὸς μεταδίδει εἰς αὐτὸν πλήρωμα ἀφθάρτου χάριτος καὶ ζωῆς ἀκαταλύτου.

Ὁ μέγας Παῦλος νουθετεῖ τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον νὰ ἀναζωπυρῇ τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἔλαβε «διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν» αὐτοῦ[11]. Κατ' ἐπέκτασιν καὶ ὁ ἱερεὺς, διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ὑπερφυᾶ διακονίαν αὐτοῦ καὶ νὰ προσαγάγῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν Θεόν, πρέπει ὁ ἴδιος νὰ ζῇ καὶ νὰ κινῆται ἀδιαλείπτως εἰς τὴν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου. Ὡς ἐκ τούτου, τὸ ἔργον αὐτοῦ προϋποθέτει ἀδιάλειπτον προσευχήν, συνεχῇ μελέτην τοῦ θείου λόγου, ἀλλὰ καὶ ἀκατάπαυστον ἀγῶνα μετανοίας «ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ ἁμαρτημάτων καὶ τῶν τοῦ σύμπαντος κόσμου ἀγνοημάτων». Τοιουτοτρόπως στερεοῖ τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῇ πίστει, ὥστε νὰ δράμουν ἀνενδοιάστως τὴν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου πρὸς ἁγιασμὸν καὶ ἐξομοίωσιν αὐτῶν μετὰ τοῦ Σωτῆρος Θεοῦ.

Ὁ Κύριος, διὰ τοῦ ὑποδείγματος Αὐτοῦ, διδάσκει ὅτι, διὰ νὰ βοηθήσῃ τις τὸν πλησίον αὐτοῦ καὶ νὰ μεταδώσῃ εἰς αὐτὸν χάρισμα πνευματικόν, ὀφείλει νὰ ἔχῃ ταπεινὴν στάσιν, καὶ νὰ τιμᾷ ἕκαστον προσερχόμενον πρὸς αὐτόν. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς δὲν ἐξουθενεῖ τοὺς προσεγγίζοντας Αὐτόν, εἴτε ἦσαν οὗτοι ἁμαρτωλοί, ὡς ἡ Σαμαρεῖτις Φωτεινή, εἴτε ὑπεροπτικοὶ ὡς ὁ Ναθαναήλ, εἴτε δειλοὶ ὡς ὁ Νικόδημος. Ἐν τῇ ἀπεριγράπτῳ ταπεινώσει Αὐτοῦ ὁ Κύριος ἐνέπνεε φιλοτιμίαν εἰς αὐτούς, νὰ δεχθοῦν τὸν λόγον Αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκάθαιρεν αὐτούς, καὶ ἀπειργάζετο τούτους εἰς Ἀποστόλους καὶ Ἰσαποστόλους τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου Αὐτοῦ.

Ὁ ἱερεὺς, ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν μίμημα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, δύναται νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον αὐτοῦ διὰ τῆς ταπεινοφροσύνης, «σκοπῶν μὴ τὰ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐτέρων»[12]. Προσδέχεται τοὺς προσεγγίζοντας αὐτόν, ὅχι ὡς παραμορφωμένους ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καθὼς οὗτοι δύνανται νὰ ἀναδειχθοῦν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, φωτόμορφα τέκνα τοῦ

Πνεύματος Αὐτοῦ. Διὰ τὸν πεπτωκότα νοῦν φαίνεται παράδοξος ἡ θεώρησις τῶν ἄλλων κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον. Παρὰ ταῦτα, εἶναι ἐφικτή, ὅταν ὁ ἱερεὺς, ὁ μοναχός, καὶ ἐν γένει ὁ πιστὸς ἔχουν γνῶσιν τοῦ ἐσχάτου προορισμοῦ τὸν ὁποῖον ἔθεσεν ὁ Θεὸς διὰ τὸν ἄνθρωπον πρὸ χρόνων αἰωνίων.

Συμφώνως πρὸς τὸν λόγον τοῦ ἀσάρκου εἰσέτι Λόγου τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἰακώβ, ὅταν ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἰσχυρὸς ἐν τῇ σχέσει αὐτοῦ μετὰ τοῦ Θεοῦ, καθίσταται τότε ἰσχυρὸς καὶ εἰς τὴν σχέσιν αὐτοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων[13]. Ὑπερασπίζεται τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ πρεσβεύει ὡσαύτως ὑπὲρ τῆς σωτηρίας πάντων καὶ τῆς ἐνότητος παντὸς τοῦ πληρώματος τῆς ἀμιάντου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ καρδιά αὐτοῦ ἔχει οἰκοδομηθῇ ὡς «Χριστοῦ κατοικητήριον» δὲν εἶναι οὐδέτερον, ἀλλὰ ἀντανakλᾶται εἰς πᾶσαν ἔκφανσιν τῆς πολιτείας αὐτοῦ καὶ τῆς συναναστροφῆς αὐτοῦ ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Αἱ θλίψεις καὶ οἱ πειρασμοὶ δὲν καταβάλλουν αὐτόν. «Πάντα

ἰσχύει ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι αὐτὸν Χριστῷ»[14].

Ὁ ἱερεὺς, διὰ τῆς ἀγιαστικῆς διακονίας αὐτοῦ, ἀποβαίνει φορεὺς τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ τοῦ χριστοειδοῦς ἥθους, συνεχιστῆς τῆς ἀγίας ζωῆς, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι μέτοχος τῆς μαρτυρικῆς ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ καὶ κληρονόμος τῶν χαρισμάτων τῶν κατακοσμοῦν-των αὐτήν. Εἶναι τὸ «ἄλας τῆς γῆς»[15].

Παραλλήλως πρὸς τὴν λειτουργικὴν ἱερωσύνην, ἡ ὁποία μεταδίδεται εἰς τοὺς ἱερεῖς κατὰ τὴν θεσμικὴν χειροτονίαν, ὑπάρχει ὡσαύτως καὶ ἡ χαρισματικὴ τοιαύτη, ἡ προφητικὴ ἱερωσύνη «κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ»[16], τὴν ὁποίαν δέχονται τὰ πιστὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, ὡς δυνατότητα ἀγιασμοῦ καὶ θείας τελειώσεως.

Ἡ βασιλικὴ αὕτη ἱερωσύνη ἀποτελεῖ τὴν ἐνδοτέραν, μυστικὴν δύναμιν καὶ τῆς θεσμικῆς ἱερωσύνης. Κύριον ἔργον αὐτῆς εἶναι ἡ προσευχὴ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ σύμπαντος κόσμου, καὶ συνιστᾷ «τὴν κατέχουσαν δύναμιν»[17], ἡ ὁποία, ἐνόσω ὑπάρχει, περικρατεῖ τὸν κόσμον ἐκ τῆς μεγάλης καταστροφῆς.

Τὸ χάρισμα τῆς βασιλικῆς ιερωσύνης παρατηρεῖται συχνότερον εἰς τὰς τάξεις τοῦ μοναχισμοῦ, ὅπου διὰ τῆς χάριτος τῆς μοναχικῆς ἀποταγῆς ἀνανεοῦται τὸ βάπτισμα. Διὰ τοῦτο οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν ὀρίζουν τὸν μοναχὸν ὡς «εὐχέτην ὑπὲρ ὅλου τοῦ κόσμου»[18].

Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ὠρισμένοι καρδίαι, εἰς ἃς ἐχαρίσθη εἰδικὴ κλήσις, ἀφιέρωσαν ἑαυτὰς τῷ Κυρίῳ καὶ ἐπεδόθησαν εἰς γενναίους ἀγῶνας ἀπεκδύσεως τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπενδύσεως τοῦ Χριστοῦ, ἵνα καταποθῇ τὸ θνητὸν ὑπὸ τῆς ζωῆς.

Τῷ ὄντι, ὁ μοναχὸς ἐκπληροῖ τὴν κλήσιν αὐτοῦ, πορευόμενος ὀπίσω τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν κενωτικὴν Αὐτοῦ ὁδόν. Κατὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ὑπακοῆς ἀθλεῖ οὕτως, ἵνα καταστῇ μίμημα Ἐκείνου, ὁ Ὅποῖος «ἐγένετο ὑπήκοος [τῷ Πατρὶ] μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ»[19]. Ὁ Χριστὸς ὁ Ὅποῖος ἀνήγγειλεν ὅτι, «Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδός»[20], μεταδίδει εἰς τὸν θεράποντα Αὐτοῦ τὴν ἑαυτοῦ κατάστασιν, τὴν ὑπερφυᾶ παγκοσμιότητα Αὐτοῦ, τὸ θέλημα καὶ τὸν πόθον Αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας πάντων ἀνθρώπων.

Ὁ μοναχὸς ἀποτάσσεται εἰς πάντα, οὐχὶ μόνον εἰς τὰς ὑλικὰς κτήσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν φυσικὴν συγγένειαν, ἔτι δέ, εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ζωὴν. Ἐν τούτοις, ὁ καρπὸς τῆς ἀποταγῆς αὐτοῦ εἶναι θαυμαστός, «ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν». Απολαμβάνει καρδιακῆς ἐλευθερίας καὶ δυνάμει τῆς χάριτος τὴν ὁποίαν ἐκχέει τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐνοῦται μετὰ πάντων. Γίνεται ὡς «ὁ μηδὲν ἔχων

καὶ πάντα, [τὸν Χριστόν], κατέχων»[21].

Πατέρες καὶ ἀδελφοί, ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος γράφει ὅτι, «ὀφείλομεν οἱ πιστοὶ νὰ παραμένωμεν συνδεδεμένοι μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου ἡμῶν ὡς τῇ κιθάρᾳ αἱ χορδαί». Παραμείνατε πιστοὶ εἰς τὸν πνευματικόν σας Πατέρα. Οὕτω θὰ κιθαρίζετε ὡς οἱ ἀποκαλυπτικοὶ εἰκοσιτέσσαρες Πρεσβύτεροι τῆς ἁνῶ Ἱερουσαλήμ καὶ θὰ ἀναγγέλλητε τὴν ἀγαλλίασιν καὶ τὴν δόξαν Κυρίου, γινόμενοι λύχνοι καιόμενοι ὑπὲρ τοῦ ὑφ' ὑμᾶς ποιμνίου.

Εὐλογοῦμεν ὑμᾶς πατρικῶς. Εὐλογημένη ἡ ἱερωσύνη σας, ἡ μοχθοῦσα διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὸν ἁγιασμόν τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν τοῦ Χριστοῦ. Εὐλογημένον τὸ ἔργον σας, τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐργαζομένου δι' ὑμῶν. Παρακαλοῦμεν νὰ ἔχωμεν διαρκεῖς τὰς προσευχάς σας ὑπὲρ ἡμῶν προσωπικῶς καὶ ὑπὲρ τῆς Μητρὸς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ἐπιδαψιλεύομεν ἐπὶ ἕνα ἕκαστον ἐξ ὑμῶν καὶ τὰς προσφιλεῖς οἰογενείας σας ὁλόθυμον τὴν πατρικὴν καὶ Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐλογίαν.

Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν, πάντοτε, φίλτατοι ἀδελφοὶ καὶ τέκνα εὐλογημένα.

1. Ψαλμ. ρλβ', 1.

2. Βλ. Β' Κορ. ε',18.

3. Πρβλ. ΐώβ θ',33.

4. Βλ. Β' Κορ. ε',17· Γαλ. στ',15.

5. Βλ. Α' Κορ. στ',19.

6. Βλ. Έφ. β',22.

7. Α' Κορ. γ',16· στ',19.

8. Βλ. Β' Κορ. ι',4.

9. Βλ. Φιλιπ. β',9.
10. Βλ. Κολ. γ',16.
11. Βλ. Β' Τιμ. α',6.
12. Βλ. Φιλιπ. β',3-4.
13. Βλ. Γέν. λβ',28.
14. Βλ. Φιλιπ. δ',13.
15. Ματθ. ε',13.
16. Βλ. Έβρ. ε',6· ε',10· στ',20· ζ',11· ζ',17· ζ',21.
17. Πρβλ. Β' Θεσ. β',6.
18. Βλ. Ό Άγιος Σιλουανός ό Άθωνίτης, σ. 582.
19. Φιλιπ. β',8.
20. Ίωάν. ιδ',6.
21. Βλ. Β' Κορ. στ',10.

Φωτό: Νίκος Παπαχρήστου